12/04/2017, 11:50 ΠΜ

Ο Γιώργος Δουατζής στο Εργαστήρι του συγγραφέα

Ο "Μουσουργός" είναι αισίως το εικοστό πέμπτο βιβλίο μου και το δεύτερο βιβλίο των νεότευκτων εκδόσεων Στίξις. Γράφτηκε τον Ιούλιο του 2016 κατά την παραμονή μου στο Ρέθυμνο και η κεντρική του ιδέα ανήκει στον ανιψιό μου Αστυάνακτα Κανακάκη.

Είναι μία νουβέλα που πραγματεύεται την ανάγκη για καλλιτεχνική έκφραση ενός τεχνοκράτη οικονομολόγου, ο οποίος ζει μια σκληρή επαγγελματική καθημερινότητα, όπου το κυνήγι του χρήματος των πελατών του τον εξουθενώνει. Όμως, κρύβει μέσα του τη φλόγα της μουσικής δημιουργίας -ασχολείται με τη μουσική και τη σύνθεση από παιδί- αυτή η φλόγα θεριεύει ξαφνικά μέσα από τυχαία γεγονότα και έρχεται στην επιφάνεια με καταλυτικό τρόπο.

Αρχίζει να συνθέτει εν κρυπτώ, κανένας δεν γνωρίζει αυτή του την πλευρά. Μετά από περιπέτειες της υγείας του, τρικυμιώδεις ψυχολογικές καταστάσεις και σειρά διλημμάτων για την αποκάλυψη ή μη της κρυφής ιδιότητάς του, βλέπει το έργο του να γίνεται ευρέως γνωστό στις μεγαλύτερες μουσικές σκηνές της Ευρώπης, ενώ κανείς δεν γνωρίζει ότι τα έργα είναι δικά του.

Η ζωή του κεντρικού ήρωα Αλέξανδρου, είναι διχασμένη. Τα διλήμματά του, μεγάλα. Οι στιγμές των αποφάσεων, οριακές. Η εκπλήρωση και η ματαίωση των ονείρων του κυρίαρχες. Η τέχνη έρχεται αντιμέτωπη με τη στυγνή καθημερινότητα. Η καταδίκη και ο θάνατος της ματαιοδοξίας, πεπρωμένο. Στο τέλος οι Ερινύες δικαιώνονται με την κάθαρση.

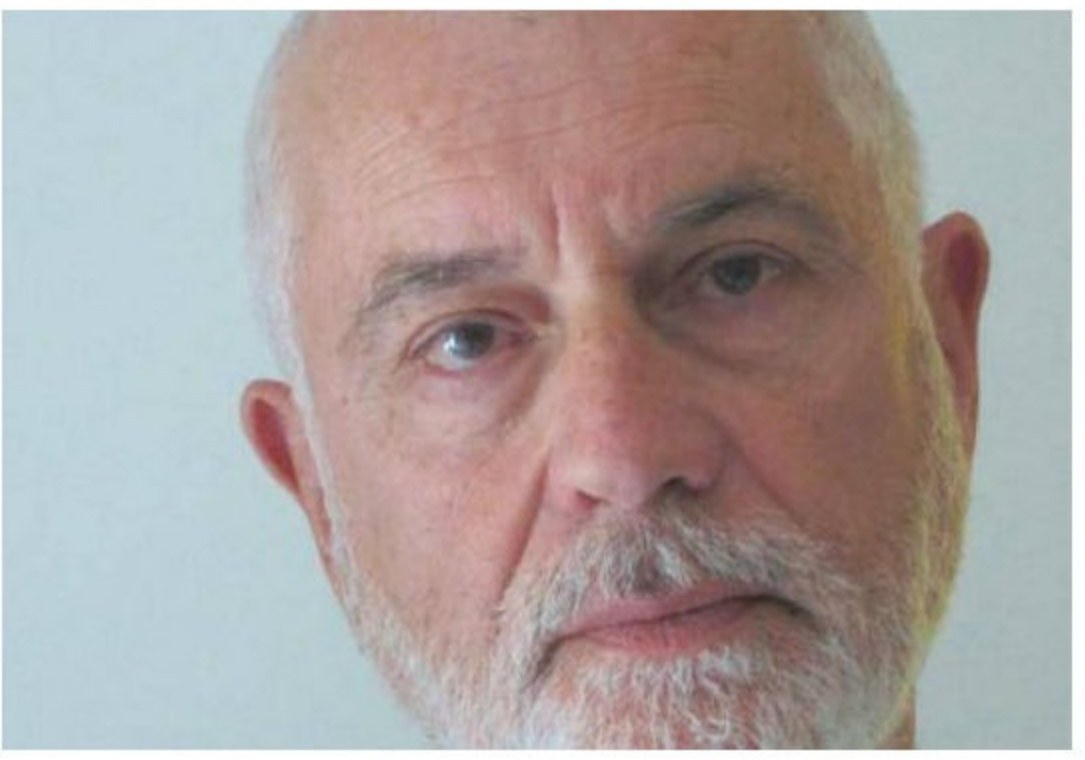

Με αφορμή τη μυθιστορία, προσπάθησα να δώσω το στίγμα της ανάγκης για δημιουργική καλλιτεχνική έκφραση, να φέρω στην επιφάνεια τα δαιμόνια ενός γεννημένου καλλιτέχνη, ο οποίος βιώνει τη σκληρότητα της αγοράς λόγω επαγγέλματος και βρίσκει σωτήρια έξοδο στη δημιουργία. Το αξιακό του σύστημα, θέλει τη δημιουργία μακριά από τη ματαιοδοξία που έχει να κάνει με τη δημοσιότητα. Τα γεγονότα όμως, τον αναγκάζουν να μπει στο μεγάλο δίλημμα της αποκάλυψης του ονόματός του ή μη, ως πατέρα των έργων του, τα οποία γίνονται διάσημα στις μεγαλύτερες αίθουσες συναυλιών στον κόσμο. Αυτό η διλημματική κατάσταση, προκύπτει με την έξοδό του από το νοσοκομείο, όπου η ζωή του κρεμόταν από μια κλωστή.

Το βιβλίο αναφέρεται στα βιώματα που φέρουμε από παιδιά έως την ώριμη ηλικία, σστην ανεξήγητη ανάγκη για δημιουργία, στην καταφυγή σε πρόσωπα του παρελθόντος, στη σχέση με τα αγαπημένα μας πρόσωπα, στην εμμονή σε αξίες και ιδανικά, στη μικροψυχία ως και των μεγαλύτερων καλλιτεχνών-θυμάτων της ματαιοδοξίας. Το βέβαιο είναι ότι στην αφήγηση τελικά η ματαιοδοξία σκοτώνεται. Το θέμα είναι πώς, και τι συμπαρασύρει μαζί της στον θάνατο.

Για μια ακόμα φορά, κατάλαβα τη δύναμη των ηρώων που τους κατασκευάζει μεν ο συγγραφέας, αλλά αυτοί τον οδηγούν στην ανάπτυξη της μυθιστορίας, αυτοί διεκδικούν το μερτικό τους στην αφήγηση, αυτοί τον οδηγούν στην κατάληξη της ιστορίας. Γράφοντας, ένιωθα ζωντανούς στο πλάι μου τους ήρωες του βιβλίου, τους έβλεπα να κινούνται στους χώρους τους, έβλεπα τη μορφή τους. Κι όταν αυτοί με οδήγησαν στο τέλος της ιστορίας, ένιωσα την πίκρα του αποχωρισμού από τους πλέον οικείους ανθρώπους.

Βιογραφικό

Ο Γιώργος Δουατζής γεννήθηκε στην Αθήνα. Εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς. Πρώτη του λογοτεχνική εμφάνιση το 1971. Έχει εκδώσει 25 βιβλία. Μετείχε σε πέντε συλλογικά. Έργα του έχουν μεταφραστεί σε έξι γλώσσες.